

И ја имам своју звијезду...

На мјесечини гледам морске мене
И у мору лик властите сјене
Док врба расплиће дуге косе зелене,
Гледам галеба упустом гнијезду
И мислим на своју водиљу-звјезду.
Прокажи ми, молим те, узаврела ријеко,
Да ли је отишла негдје далеко,
да ли јој вјетар мрси црне косе
и да ли нам мисли вјетар,
као раније, истим пољима носе?
Као усађене биљке сјаје ми њена два ока
Са истим жаром, занесено,
И прича љихова расплиће се као вретено
Пробадајућ' моју душу као жаока.
Остадоше од моје звјезде
Ране у души- у њивама бразде,
Оста душа без ње – свога газде.
И даље неће да оде њен сјај,
Сја и даље као ништа да није било,
Као да већ није откуцан крај,
Као да се то у кошмару снило.

Лука Ђокић, IX -4
ОШ „Милан Вуковић“,
Ментор: Душка Јовановић